

РЕШЕНИЕ

№ 2179

гр. София, 04.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **7246** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение 2 –ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда” – С., срещу решение от 13.02.2013г. на Софийски районен съд, 102 състав, постановено по НАХД № 2585/2012г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-2203344/03.08.2011г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” - С.. С НП на ДМ Т. О., на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/, във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 68, ал. 4.

С жалбата се заявява искане решението да бъде отменено като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Според касатора съдът в обжалваното решение неправилно е приел, че между ДМ Т. О. и лицето Е. А. Ш. е сключен трудов договор със срок за изпитване от три месеца, а не срочен трудов договор за срок от три месеца. Твърди, че в процесния случай е извършено нарушение на разпоредбата на чл. 68, ал. 4 от КТ, тъй като работодателят не е изпълнил задължението си да получи писмено съгласие от работника за сключване на срочен трудов договор за срок по- малък от една година.

Ответникът – ДМ Т. О. чрез писмено становище, представено от процесуален представител оспорва жалбата по съображения за правилност и обоснованост на

съдебното решение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било Наказателно постановление № 22-2203344/03.08.2011г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на ДМ Т. О., на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/, във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена глоба в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 68, ал. 4. От фактическа страна е установено, че при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство и след извършен преглед на изисканите и представени в дирекция „Инспекция по труда” документи на 19.07.2011г. от ДМ Т. О. е констатирано, че между дружеството, като работодател и Е. А. Ш. е сключен трудов договор № 126/25.11.2010г., на основание чл. 68, ал.1, т. 1 от КТ, с който лицето е назначено на длъжност „служител пътническа агенция”. Трудовият договор е сключен за срок от три месеца, без преди това от работодателя да е получено съгласие от работника този договор да се сключи за срок, по-малък от една година. Констатираното е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на чл. 68, ал.4 от КТ, съставен е акт за установяване на административно нарушение № 22-2203344/19.07.2011г.

Софийският районен съд е отменил наказателното постановление като е приел, че липсва нарушение на чл. 68 от КТ, защото в представения трудов договор № 126/25.11.2010г. изрично е посочена уговорката, че той е със срок на изпитване от три месеца, което означава, че към него е приложима разпоредбата на чл. 70 от КТ, която е специална по отношение на чл. 68 от КТ.

Настоящият състав намира, че така постановеното решение е правилно. Видно от т. 10.1. от трудов договор № 126/25.11.2010г., налице е уговорка между страните, че този договор е със срок за изпитване от три месеца, уговорен в полза на работодателя, поради което спрямо него е приложима разпоредбата на чл. 70 от КТ, явяваща се специална по отношение на чл. 68 от същия кодекс. Действително като основание в този документ е посочен чл. 68 от КТ, но от тълкуване на включените в същия клаузи, договорени между страните, може да се направи извод, че волята на страните е сключването на трудов договор с уговорен изпитателен срок. И. срок е в рамките на законово допустимия размер - до шест месеца, като е налице и уговорка на този срок в полза на работодателя, съгласно чл. 70, ал. 2, изр. първо от КТ. При това положение не е приложима спрямо този договор правната норма на чл. 68 от КТ, тъй като той урежда специален вид срочни трудови правоотношения - тези със срок за изпитване, съгласно чл. 70 от КТ. Не може да бъде споделено становището на касатора, че в случая е налице срочен трудов договор, с клауза за срок на изпитване в полза на работодателя. Касаторът поддържа теза, че трудовият договор е сключен за срок от три месеца. Същевременно не оспорва, че договореният срок за изпитване също е три

месеца. Включването на клауза за изпитване за срок от три месеца се обезсмисля при положение, че самият срочен договор е за срок от три месеца. Договорът за изпитване може да предшества сключването на окончателен трудов договор за неопределено време или на срочен трудов договор. Необходимо е това изрично да бъде указано в договора по чл. 70 от КТ, за да знае изпитваната страна с оглед на какъв окончателен трудов договор се извършва изпитването. Срокът за изпитване следва да бъде по-малък от срока на евентуалния окончателен договор, поради което не е възможно срокът за изпитване да е равен на срока, за който е сключен срочния трудов договор.

С оглед на изложеното настоящият състав приема, че оспореният съдебен акт е постановен при правилно приложение на материалния закон и като такъв следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.02.2013г. на Софийски районен съд, 102 състав, постановено по НАХД № 2585/2012г., по опис на съда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.